

за първи път, имъ се струаха странни и смѣшни, окарикатурени още повече отъ нѣкоя вета бащина шапка, нахлупена чакъ до ушитѣ. Посочваха си съ прѣстъ нѣкой по-рѣдкъ екземпляръ, подхвърляха хапливи зачки, докато накарваха тоя нещастникъ да се скрие задъ гърба на другаритѣ си, или пъкъ, разсърденъ не на шега, да се озжби и покаже юмруцитѣ си.

Радуловъ и Райна поведоха дѣцата къмъ Крушака. Почнаха се забавленията. Отначало имаше редъ, участваха всички. Наедно съ учителитѣ си, дѣцата и отъ двѣтѣ села играеха весели игри, придружени съ пѣсни, заловени на дълго колело, играеха и на слѣпа баба, за което нарочно бѣха донели и училищния звънецъ. Покъсно Радуловъ и Райна седнаха на страна и дѣцата бѣха оставени да се забавляватъ сами. Сега настѣпи и най-приятното врѣме на разходката имъ. И докато момиченцата още стояха на мѣстата си и продължаваха мирнитѣ си игри, момченцата плъзнаха по баиритѣ, катерѣха се по крушитѣ, търсѣха гнѣзда, обръщаха голѣми камъне, за да ловятъ гущери и змии. Нѣкои дохождаха при Радуловъ и му показваха кристали отъ кварцъ, нѣкое рѣдко цвѣте, или обикновенъ червенъ камъкъ, който тѣ бѣха взели за рѣдкъ минералъ. Но имаше и такива, които, разплакани и съ изподраскани лица, придружени отъ цѣла тѣлпа свидѣтели, идѣха да се оплакватъ и отдаlechъ още викаха за правосъдие.

Бѣха послѣднитѣ дни на учебната година. Слѣдъ дватри дни Радуловъ и Райна щѣха да направятъ изпититѣ си и да си ходятъ. Тѣ говорѣха сега за материала, който не бѣха успѣли да минатъ, за прѣговоритѣ, за делегатитѣ, назначени на изпититѣ имъ. Райна не искаше да се бави и щѣше да замине колкото се може по-скоро. Тя се оплакваше, че писмената работа може да я задържи, особено пъкъ обширниятъ годишенъ рапортъ—това страшилище за младитѣ и неопитни учителки. Радуловъ